

SĂRBĂTOAREA SFÂNTULUI ONUFRIE LA PATRIARHIE

Marti, 12/25 iunie 2024, pomenirea Sfântului Părintelui nostru Onufrie al Egiptului a fost prăznuită de Patriarhie în Sfânta Mănăstire care îi poartă numele, la sud de scaldătoarea Siloamului și în locul numit Alcedama, adică câmpul „prețului sângelui” pe care evreii l-au cumpărat pentru a-i îngropa pe străini cu banii pe care Iuda i-a dat înapoi, pocăindu-se.

În această zi, Biserica pomenește faptul că Sfântul Onufrie a trăit inițial în mănăstirea de obște din Hermoupolis, apoi a plecat în deșert și a trăit acolo timp de șaizeci de ani cu post și rugăciune extremă, chiar și fără haine. Călugărul Pafnutie l-a găsit în această stare; el l-a arătat Bisericii și l-a îngropat acolo acoperindu-l cu haina sa. În amintirea sa, în acest loc, Sfânta Liturghie a fost celebrată de IPS Părinte al nostru și Patriarh al Ierusalimului Teofil, avându-i drept împreună-slujitori pe ÎPS Mitropolit Chiriac al Nazaretului și ÎPS Arhiepiscop Aristarh al Constantinei, Egoumenul Mănăstirii Oblou, Arhimandritul Nectarie, Arhimandriții Claudiu, Ieronim, Siluan și Hristodul, Arhidiaconul Marcu și Ierodiaconul Dositeu. Hierodiaconul Simeon și domnul Eustathios Tsoumanis au dat răspunsurile la strană, la slujbă participând credincioși creștini ortodocși.

Înainte de Sfânta Împărtășanie, Preafericirea Sa a ținut următoarea predică:

„Să vă dezbrăcați de viețuirea voastră de mai înainte, de omul cel vechi, care se strică prin poftetele amăgitoare, și să vă înnoiți în duhul minții voastre, și să vă îmbrăcați în omul cel nou, cel după Dumnezeu, zidit întru dreptate și în sfințenia adevărului”, predică Sfântul Pavel (Ef. 4, 22-24).

Dragi frați și surori în Hristos,

Cucernici creștini și pelerini

Harul Duhului Sfânt ne-a adus pe toți în acest loc sfânt Alkedamas, adică satul sângelui (Fapte 1, 19), în Sfânta Mănăstire cu numele Sfântului Onufrie Egipteanul, pentru a putea sărbători cu recunoștință sfânta sa pomenire.

Părintele nostru Onufrie se distinge printre personalitățile drepte și credincioase ale Sfintei noastre Biserici, pentru că a fost, în viața sa de nevoie și însingurare, un imitator desăvârșit al marilor prooroci Ilie Tesviteanul și Ioan Înaintemergătorul. „La vârsta de șaiszeci de ani, Sfântul Onufrie trăia în deșert, un om care nu înțelegea totul”, se relatează în sinaxar despre el. Imnograful său mai spune: „Cu dumnezeiască insuflare îndumnezeindu-te, te-ai făcut Înger pământesc, căci ai râvnit viețuirii lui Ioan și lui Ilie, preafericite Onufrie”. Și în altă parte: „Ca Îngeri în trup care sălășluiau cu oștile fără de trup, ați luminat pustia ca stelele care strălucesc în noapte cu durerile și nevoițele voastre. Acum, Părinți purtători de Dumnezeu, rugați pre multmilostivul Dumnezeu pentru noi, cei ce aducem laude, Onufrie și strigăm: Aliluia”.

Iar psalmistul cântă mirat: „Cine se va sui în muntele Domnului și cine va sta în locul cel sfânt al Lui? Cel nevinovat cu mâinile și curat cu inima, care n-a luat în deșert sufletul său și nu s-a jurat cu vicleșug aproapelui său. Acesta va lua binecuvântarea de la Domnul și milostenie de la Dumnezeul, Mântuitorul său. Acesta este neamul celor ce-L caută pe Domnul, al celor ce caută fața Dumnezeului lui Iacov” (Ps. 23, 3-6).

Cei care caută fața Dumnezeului lui Iacov, adică a lui Dumnezeu Tatăl, sunt, după înțeleptul Solomon, cei drepti, a căror răsplată este în viața veșnică și în Domnul și purtarea lor de grijă față de Cel Preaînalt: „drept aceea, vor primi din mâna Domnului împărăția frumuseții și cununa cea strălucitoare” (Înțelepciunea lui Solomon 5,16).

Sfântul Părinte al nostru Onufrie, care este cinstit astăzi, s-a arătat dreptcredincios. Pe de o parte, i s-a purtat de grijă în deșert, fiind singur acolo timp de șaiszeci de ani, cu excepția lui Dumnezeu Cel Preaînalt; pe de altă parte, a obținut cununa frumuseții, adică coroana dreptății, din mâna Domnului. În acest caz, să îl ascultăm și pe Sfântul Pavel spunând: „Lupta cea bună m-am luptat, călătoria am săvârșit, credința am păzit. De acum mi s-a gătit cununa dreptății, pe care Domnul îmi va da-o în ziua aceea, El, Dreptul Judecător, și nu numai mie, ci și tuturor celor ce au iubit arătarea Lui” (2 Tim. 4, 7-8).

Potrivit Sfântului Ioan Gură de Aur, „nu există o suprafață, ci două. Una este prezentă și existentă, cealaltă este viitoare și în cele din urmă glorios existentă”. Apariția a doua și ulterioară a judecătorului dreptcredincios, adică a lui Hristos, a fost iubită de toți prietenii și credincioșii lui, ai lui Hristos, în special de fericitul Onufrie. Și aceasta pentru că Iisus Hristos a poruncit: „Dacă Mă iubește cineva, va păzi cuvântul Meu, și Tatăl Meu îl va iubi, și vom veni la El și vom face locaș la el” (Ioan 14, 23).

Interpretând acest cuvânt al lui Iisus Hristos, Sfântul Chiril al Alexandriei spune : aceia a căror minte strălucește de orice virtute și care este potrivită pentru a învăța tainele dumnezeiești și ascunse, vor primi paternitatea, iluminarea Duhului Sfânt și vor vedea cu ochii minții lor pe Domnul, Care S-a sălășluit în ei.

De aceea, cunoașterea sfinților nu este comună tuturor, ci este excelentă, deosebită și foarte diferită.

Părintele nostru purtător de Dumnezeu Onufrie, care L-a iubit pe Dumnezeu cu tot cugetul și cu toată inima sa, a primit tocmai această călăuzire, luminare, dar și cunoașterea Duhului Sfânt în mintea și inima sa curată.

La aceasta, minunatul nostru Părinte Onufrie ne îndeamnă și ne

cheamă, la iubirea Fiului lui Dumnezeu Domnul nostru Iisus Hristos, prin mijlocirile Preasfintei Fecioare Maria, Născătoarea de Dumnezei, și ale Sfinților Apostoli.

Iar după cuvântul imnografului spunem: „Cuvioase Părinte Onufrie, având sufletul sfințit, cu cuget dumnezeiesc ai suferit supărări, fiind întărit de dumnezeiasca credință, și prin dragoste unindu-te cu Dumnezeu, te-ai sălășluit în pământul celor blânzi, înfrumusețându-te cu strălucirile virtuților; pentru aceasta cu bucurie prăznuim pomenirea ta”. Amin. La mulți ani cu pace!”

Ulterior, a avut loc un Trisaghion pentru odihna sufletului monahiei decedate de la Mănăstire, Serafima Euthymiadou. Apoi, la Mormântul ctitorului Mănăstirii, Ieromonahul Chiril, a fost citită binecuvântarea pentru primele fructe care s-au copt.

În cele din urmă, harnica și grijulia monahie Paisia, stareța mănăstirii, a oferit o bogată agapă festivă și un repaus necesar pentru căldura din acea zi.

Din partea Secretariatului General